

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 10.411 van 24 april 2008
in de zaak X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 23 april 2008 om 19 uur 56 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijving van 23 april 2008 en van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 23 april 2008, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 april 2008 om 10 uur 45.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 april 2008 om 10 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat E. DE PRIJCKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. De verzoekende partij, van Senegalese nationaliteit, arriveerde op 23 april 2008 met vlucht SN238 uit Dakar. Zij was in het bezit van een Senegalees paspoort met geldig visum. Bij de grenscontrole werd vastgesteld dat verzoekende partij niet in het bezit was van documenten ter staving van het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte.

1.2. Op 23 april 2008 neemt de grenscontroleambtenaar de beslissing tot teruggrijving. De motieven van de beslissing, die dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij, luidt als volgt:

“.... Betrokkene verklaart voor toeristische redenen naar Parijs (Frankrijk) en Lyon (Frankrijk) door te reizen. Betrokkene is niet in het bezit van hotelreservaties, brochures, folders of enige andere toeristische documentatie. Zij is tevens niet in het bezit van een reisticket voor haar verplaatsing vanuit Parijs naar Lyon...”

...Betrokkene is in het bezit van 380 euro waarmee ze een verblijf van 25 dagen te Frankrijk en een reisticket van Parijs naar Lyon moet bekostigen. De bedrag is ruim onvoldoende volgens de geldende richtbedragen te Frankrijk (56,20 euro/dag/persoon).”

Dit is de bestreden beslissing die op 23 april 2008 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gegeven.

2. Over de rechtspleging.

2.1. De verzoekende partij legt bij fax van 24 april 2008 een “conclusie” neer. In het kader van de behandeling van vorderingen ingesteld bij uiterst dringende noodzakelijkheid is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een conclusie en/of repliekmemoirie voorziet. Ambtshalve wordt de “conclusie” uit de debatten geweerd.

2.2. In de mate dat de vordering ertoe strekt de beslissing tot vasthouding te schorsen wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) voorziet dat de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank bevoegd is om zich uit te spreken of de maatregel van vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet. Ambtshalve wordt prima facie vastgesteld dat de Raad niet bevoegd is om van deze vordering kennis te nemen.

Deze vordering is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep.

3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit deze bepalingen blijkt dat slechts tot een schorsing kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen (R.v.St., 167.754, 13 februari 2007).

3.1. Artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten, die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, dient te bevatten.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

Te dezen ontbreekt een dergelijke uiteenzetting nu de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een uiteenzetting van feiten en omstandigheden betreffende haar reisdoel en redenen.

3.2. De verzoekende partij laat eveneens na uit een te zetten wat haar nadeel is.

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Terzake wordt in het verzoekschrift geen enkel aanduiding gegeven. Het ontbreken hiervan leidt tot de onontvankelijkheid van de vordering en kan overigens niet rechtgezet worden door het neerleggen van een repliekmemoirie (en/of conclusie) zoals hoger omschreven.

De vordering is dan ook onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------------	--

dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.